

„Студенецъ“, Община.

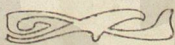

ИЛЮСТРОВАНО МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

За туризъмъ, родинознание и литература.

— Редактира комитетъ. —

Година първа. _____ книга пета.

СЪДЪРЖА:

1. Ник. Петровъ — Май.
2. Ник. Кумано в — До Вѣженъ
3. Ив. Петковъ — Вечерна нѣсенъ (стихотв.)
4. * * Рилскиятъ монастиръ
5. Крумъ Поповъ — Единъ прѣживѣнъ день.
6. Дим. Добревъ — Лѣтна вечеръ (стихотв.)
7. * * Жепя-туристка
8. Каз. Тетмайеръ — Юбиларъ
9. Н. К. Коларовъ — Щастливци
10. Вѣсти
11. Изъ свѣта и науката.

Издание на Плѣвенското юнош. тур. дружество

„СТУДЕНЕЦЪ“

ПРОДЪЛЖАВА СЕ ПОДПИСКАТА

на

ИЛЮСТРОВАНТО МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

СТУДЕНЕЦЪ

ЗА ТУРИЗЪМЪ, РОДИНОЗНАНИЕ И ЛИТЕРАТУРА.

Изданието на списанието е гарантирано за прѣзъ цѣлата година. Авторигѣ, или прѣводачигѣ, които пращатъ материали за списанието винаги да съобщаватъ въ редакцията адреса си. Ръкописи не се връщатъ. Всички мнѣния цѣлящи подобрието на списанието се взематъ въ прѣдвидъ.

Всѣка пратена въ редакцията сума да се придружаватъ отъ пояснително писмо.

Всичко се праща: списание, „СТУДЕНЕЦЪ“—Плѣвень.

Адресътъ на Варненския спортенъ клубъ „р. Тича“ е: Драганъ Драгановъ, ул. „Нишка“ № 39.—Варна.

Адресътъ на Софийското юношеско тур. д-во „Витоша“ е Димитъръ Блъсковъ, ул. „20 Априлъ“ № 16—София.

Плѣвенското юношеско тур. д-во „Студенецъ“ дава безплатно, три поискване, вѣсти и упжтвания за пътуване изъ района си; адресъ: Дружество „СТУДЕНЕЦЪ“—Плѣвень.

Комисията при д-во „Студенецъ“, натоварена съ уредбата на несъстоялия се II. извънр. конгресъ на Ю. Т. С. е вече ликвидирала. Остатъка отъ полученитѣ суми, (600.80) лв. по почти единодушното желание на пратигитѣ пари д-ва, се прѣдаде ср. надл. расп. на касиера на д-вото—за да се прѣдаде на комисията по уреждането на най-ближния съюзенъ конгресъ.

Касовата частъ на комисията е пръвѣрена отъ контр. комисия при д-вото,—намѣрено е всичко въ редъ.

Наскоро ще се прѣдстави отчетъ на общото д-вено събрание. Прѣписъ отъ отчета, заедно съ всички книжа и вещи на комисията ще се пратятъ на Ц. Н. запитвания по въпроса да се отнасятъ до дружеството.

СТУДЕНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО МЪСЕЧНО СПИСАНИЕ

ЗА ТУРИЗЪМЪ, РОДИНОЗНАНИЕ И ЛИТЕРАТУРА.

Година първа

Плѣвень май, 1920 год.

Книга пета

Ник. Петровъ.

Май.....

Задъ хоризонта изгрѣва слънцего. Съ моминска свѣтливостъ крета майскиятъ день подъ първитѣ утрини лжчи.

Невѣдома сила буди живото у всичко живо.

Небето цѣло прѣлива въ прозрачна, чиста като кристалъ си-нева и чини ти се прѣдъ тази чаровна гледка, че си срѣдъ нѣкакъвъ приказенъ свѣтъ.

Отъ всѣкждѣ лѣха пролѣтъ, зеленина, цѣфнали цвѣтя. Полето се буди отъ сънъ и жпи въ слънчовитѣ лжчи мекъ зеленъ губер. Измежду трѣвитѣ плахо назъртватъ, кое отъ кое по-мило, разнообразни цвѣтчета, прикрѣпени на високи стрѣкчета, или низко принизени и сливащи се съ зелената земна пелена..... Изложба отъ цвѣтчета, обайваща погледа съ красотата си.

Вървишъ,—а въ душата ти засѣда неземна наслада.

Полскитѣ цвѣтя, широко разтворили чашкитѣ си, приятно ти се усмихватъ и лѣхатъ,—като че ли да развѣдрятъ измѣнената ти душа,—скрития у тѣхъ ароматъ; недалече се пѣстри лжка отъ злато-жълти маргарити и свѣтло-морави слѣзове, а насамъ, разпилѣни се алѣятъ полски макове, обагренъ сѣкачъ съ кръвъ, изтекла изъ ранено сърце.....

Чувашъ гласа на славея: въ сърцето ти тихо се възиматъ свѣтливи мечти и хубави надежди, що цвѣтятъ само подъ майското небе и истинно сладостно чувство те обвзема, ведно съ излекомъ полѣхналия те свѣжъ вѣтрець,....

Излизащъ низъ нивята и ливадитѣ: житни стрѣкове, цвѣтя трѣви. По ливадата стадо на свобода пуснато, хрупка крѣжката трѣва.....

Потокътъ весело бърбори, а разхвърленитѣ по брѣга му върби усмихнато се оглеждатъ въ водитѣ.

Сърцето ти по силно бие,—ти се унасяшъ въ, омайна и тиха дрѣмка: ти слушашъ невнятно въ сладостния шепотъ на листата, птицитѣ и потока—и въ тебе се ражда празникъ на душата, изпълненъ само съ цвѣтя.....

НИК. КУМАНОВЪ

До Вѣженъ

(пѣтни бѣлѣжки)

Юлско утро. Всичко още спи лѣтень сѣнь, само младитѣ туристи сж вече на кракъ—: пѣтя е доста дългъ.

Прохладенъ утриненъ вѣтрець милува лицата на членоветѣ на младежката група и ги дави съ ароматъ откраднатъ изъ горскитѣ и полски цвѣтя.

Тукъ-тамъ изостанали звѣздици трепкатъ, оглеждайки се въ водитѣ на бѣли Витъ,*) които, пѣнешни се, бързо се спускатъ по стрѣмнинитѣ, за да се изгубятъ, въ звучно клокочене, нейдѣ далече...

Дружината весело крачи по шосето, което заедно съ рѣката се провира между дивни балкани, които гордо-гордо стърчатъ, — като ревнива стража-пазителъ на нѣщо...

Далече задъ върха червено-румена заря облива небето, а балканскитѣ исполини подлагатъ челá, за да бждатъ цѣлунати и поздравени съ „дсбро утро“, отъ първитѣ утринни лжчи на слънцето.

Рѣката усилва шума си; безброй водни капки прѣчупватъ свѣтлината, за да омаятъ погледа съ красивата пѣстрота на слънчевия спектъръ. Цвѣтята, оросени отъ утринната роса, красиво сж разтворили нѣжнитѣ си чашки; птици весело чуроликать низъ гората, която, бавно полюшнува листи...—всичко това те прави тѣй веселъ,—и тебе тѣй много се иска да бждешъ вѣчно тукъ!...

Прѣдъ очитѣ ни се откриватъ все по-хубави и по-хубави природни гледки.

Ето „Калугеровъ-долъ“ по пространнитѣ, изпѣстрени съ цвѣтя ливади, волно се рѣятъ стада, а звучитѣ на овчарскитѣ каваль лѣхатъ, като че ли упрѣци къмъ „невѣрна изгора“, навѣватъ печаль въ душата...

Шосето по високъ дървенъ мостъ прѣсича рѣката. Отпрѣдъ ни е лѣвия бѣло-Витски притокъ—Костина, изнизващъ се изъ подъ исполински гори. Той и до днесъ оплаква неоплакания герой,—Георги Бенковски; — малко нагорѣ, край самата нея, до старъ букъ, се издига красивъ паметникъ — споменъ за него.

Прѣзъ малката почивка другаръ накратко припомня за Срѣдногорското възстание, за мостчето, прѣзъ което дѣдо Вѣло прѣвелъ малката дружина комити, за самата смъртъ на Бенковски и за надписа, който случайно останалиятъ живъ отъ дружината—Захари Стояновъ, изрезалъ върху стария букъ „Г. Бенковски“, — по който надписъ по сѣгнѣ се установява мѣстото на смъртъта на тоя борець за свободата.

Сжщиятъ Зах. Стояновъ отлично описва всичко въ свойтѣ „записки по Българскитѣ възстания“.

*) Извира отъ вр. Вѣженъ, тече прѣзъ гр. Тетевенъ и 6 клм. подъ него. се слива съ р. Черни Витъ (която извира отъ (в. Паскаль) и образуватъ р. Витъ която протича прѣзъ Дунавската равнина минава около 5 клм. западно отъ Плевенъ и се влива въ Дунава надъ с. Сомовитѣ; Витъ има дължина 195 клм.

Подобно бѣли гъби, въ високитѣ и сѣнчести гори се криятъ кжжитѣ на красивото и доста извѣстно селце Рибарица,*) въ и около което се заражда въ послѣднитѣ години добръ посѣщаванъ планински курортъ.

Пжтя се стѣснява и се прѣвръща въ козя пжтечка, която се качва по скалитѣ, слиза въ долинитѣ, или се кжпе,—губи се въ рѣката,—за да продължи отново....

Навлизаме въ вѣчнозеленото царство. Вѣковни едхи, близко сгушени една до друга, мълчеливо и съ тъга изглеждатъ отминаващитѣ ги гости. Напразно слънцето прави усилия, да разреде дебелията сѣнка.

Въ дълбоки и скрити отъ слънчевъ погледъ котловини, стоятъ нахвърлени бѣли парцали отъ зимната мантия на Балкана.

— И най-слабитѣ дири отъ пжтека се изгубватъ. Отпрѣдъ ни е върхътъ,—той ни мами....

Сърцата радостно тупятъ, кръвта изпълва жилитѣ ни, дишането се учестява; бързо минаваме дракитѣ, протичваме бѣлитѣ гърни, „прѣхвъркваме“ закачливия смръчъ, който напразно се опитва да ни задържи,—сетни усилия,—и размахване на шапки и общи радостни викове, многократно отекващи и умиращи въ долинитѣ:—Сме на върха!*)...

Бавно догаряха сетнитѣ слънчеви лжчи и хоризонта отново се кжпѣше въ червено-румена багра.

Ношята разпущаше тъмни завѣси и скриваше отъ насъ красивитѣ гледки. Глѣхнало,—само остриятъ вѣтрецъ подухва. Луната спокойно ни гледаше, а ние се готвѣхме за ношувка и сънъ, въ очакване на нови скитания и други небосклони, що ни очакватъ съ почването на всѣки новъ день!...

Тетевенъ, лѣтото 919 г.

*) Разположено въ красивата долина на едноименна рѣка, лѣвъ притокъ на р. Б. Витъ която отдѣля Златишко Тетевенския Балканъ отъ Троянския и по която върви високия (1916 м.) и неудобенъ Рибаришки проходъ, съединяващъ Тетевенъ съ Рахманларе—Карлово.

*) Вѣженъ 2197 м. най-високия връхъ въ Златишко-Тетевенския Балканъ; отъ него се открива много красива гледка къмъ Тракия.

Иванъ Петковъ,—Жанъ П.

Вечерна Пѣсенъ.

Безтрепетно гаснатъ вечерни зари,
и пурпуръ обагрятъ далечни гори.

Безшумно, самотни въ вечерни покой,
прѣлитатъ съ крикъ птици—миражи безброй.....

А чезнатъ въ душата,—самотна въ нощта,—
до болка гнетена, мечта слѣдъ мечта;

И трѣпне—сиротна, —отъ лѣха студень,
на бавно въ изтома отминалий День . . .

Надъ стихнали лжки витае въ безспирь
несрѣтникъ бездоменъ—скиталець зефиръ,

И въ морни копнѣжи надъ сладни цвѣта
проплаква,—и гине по знойна мечта.

Пловдивъ, 1920 г.

По професоритѣ Милетичъ,
Шишмановъ, Бобчевъ и др.)

Рилскиятъ Монастиръ

(Продължение)

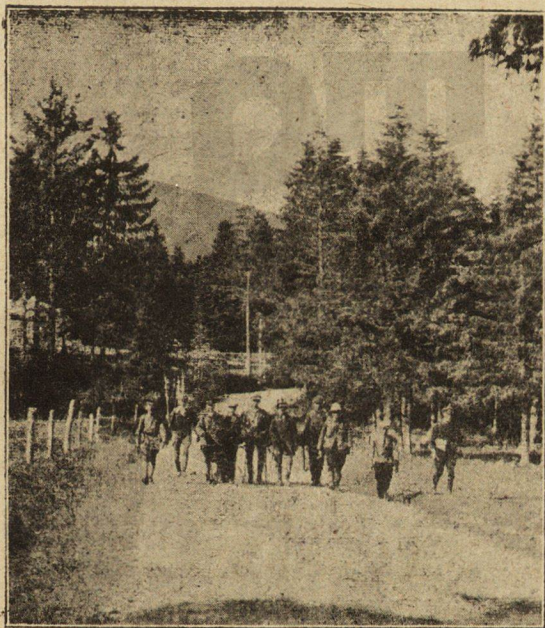
Портитѣ, прѣзъ които може да се влѣзе въ монастирската ограда сж двѣ: Самоковската и Дупнишката. Надъ Самоковската се намира параклисъ на Св. Св. Симеонъ и Сава, а надъ Дупнишката—другъ, на Св. Арахангелъ. Вжтрѣ дворятъ е посланъ съ калдаръмъ, а прѣдъ църквата съ бѣли мраморни плочи. На нѣколко мѣста изъ двора има чешми съ чиста и изобилна вода.

Монастирътъ има всичко около 300 стаи, разположени на 3, а нѣкъдѣ и на 4 етажа. Въ най-долния етажъ сж помѣстени монастирската библиотека, музея и другитѣ помѣщения за монастирското домакинство: трапезарията, готварницитѣ, зимника, старата фурна, а до Самоковската порта е и монастирската воденица, карана отъ р. Друшлявица. На втория етажъ освѣннъ стаитѣ за гости се помѣщава още и игуменарията. Тукъ е и келията на покойния „Неофитъ Рилски“, а на четвъртия етажъ сж стаитѣ, прѣдзначаваани за училище, което не сжществува. Въ горнитѣ етажи сж най-хубавитѣ стаи. Южното крило, дѣто сж сега царскитѣ стаи е най-красивото. Откъмъ рѣката то има височина до 30 метра. Келиитѣ на единъ етажъ могатъ да се обходятъ по коридоритѣ, които сж много широки и къмъ двора се затварятъ отъ дървени прѣгради. Калугерскитѣ келии сж двойни: една стая за калугера и една прѣдна, която служи и за кухня и за келеръ и за стая на послушника.

Черквата, това е най-величествената и монументална сграда въ цѣлия монастиръ! Планътъ ѝ е билъ приготвенъ, слѣдъ като една специална комисия натоварена отъ братството на монастира ходила на Света-Гора да разгледа тамошнитѣ монастири. Нейъ било

поржчано да избере най-хубавия планъ и тя избрала този, по който е построена сегашната черква.

Тя е построена по византийския стилъ; кръстообразно. Има дължина около 46 и широчина 31 метра. Още при влизането въ нея се хвърлятъ въ очи изображенията, направени по външнитѣ арки и сводове. Вжтрѣ въ храма мраморната постилка е изящна. Сжщо такава е и живописъта по стѣнитѣ, кубетата извжтрѣ и навсѣкждѣ. Много черковни части, като: иконитѣ, амвона, игуменския тронъ и др., сж позлатени. Сводоветѣ и стѣнитѣ подържатъ петѣтъ черковни кубета, покрити о ггорѣ съ оловни листа, донесени отъ Кратовско. Въ храма сж на съхранение и мощитѣ на Св. Иванъ Рилски. Още нѣколко светини се намиратъ тамъ, за които не е излишно да се каже нѣщо. — Една отъ тѣхъ е чудотворната икона на Св. Богородица, подарена на манастира отъ Мурадовата жена Мара*). Тя е имала насколо скжпоцѣни украшения, но тѣ били

Група излѣтници отъ Соф. Ю. Т. Д-во „Витоша“ на пжтъ за Чанъ Кория.

ограбени неизвѣстно отъ кого и кога. Въ срѣдата е изображението на Св. Богородица, а на четиритѣ страни има 32 прѣградки съ сжщо толкова мощици отъ разни български и други светии. Сега иконата се пази въ единъ красивъ иконостасъ при амвона. Тамъ тя е заключена и се изнася само въ опрѣдѣлени дни.

Въ олтара се намира друга една светиня—единъ староврѣмски кръстъ—ржчна рѣзбарска работа. Той е високъ „единъ аршинъ.“ На едната му страна сж издълбани дванадесетѣтъ Господни

*) Възпѣтата въ народнитѣ пѣсни. Бѣл. ред.

праздници и ликове на светии; отъ другата пъкъ—пророцитѣ и сщщо нѣкои светци. Споредъ прѣданието, този кръстъ билъ работенъ отъ единъ монахъ при манастира, прѣди стотина години.

Чудотворната икона на Св. Ивана-Рилски—и тя е една старина—се намира на сѣверната страна, въ параклиса на Св. Николай.

До самия черковенъ зидъ отвѣнъ е гробътъ на отца Неофита Рилски.

Манастирското братство за сега е много намалѣло. Нѣкога въ манастира сж живѣли по 200 монаси.—

Когато се говори за Рилския манастиръ и като се знае каква духовно-просвѣтителна роль е игралъ той въ борбитѣ за духовното ни освобождение, чувствува се нужда да се кажатъ нѣколко думи и за неговата библиотека.

За библиотека е приспособена една килия въ долния етажъ. Тамъ се съхраняватъ скжпи ржкописи и единствениятъ отъ седемтѣ български хрисовули, който се пази въ България.^{*)} Той е поставенъ въ рамка и отгорѣ прѣвъ стѣклото може всѣки да го види. издаденъ е отъ българския царъ Иванъ Шишманъ на 21 септември 1378 година. Въ него се потвърждаватъ старитѣ права на манастира и му се даватъ нѣкои нови. Хрисовултъ е написанъ на хубавъ, дългъ пергаментъ, който и до сега е още бѣлъ. Спазенъ е правописа на XIV вѣкъ. Тукъ въ библиотеката има още много други рѣдки ржкописи и интересни стари издания на книги. Има една, „История Българска“ на отецъ Паисий—прѣписъ, и разни требници, панагерици, изборници и пр.

Въ библиотеката се съхраняватъ сщщо и разни скжпи вещи, черковни одѣжди, кръстове, златни потири и др; нѣкои отъ които сж донесени отъ Русия.

Въ прѣдната килия прѣдъ библиотечната се намиратъ книгитѣ на Неофитъ Рилски; повечето отъ тѣхъ сж гръцки и руски, а по-малко български и сръбски. На нѣкои отъ тѣхъ по бѣлитѣ полета има нахвърлени нѣкои лични бѣлѣжки на този нашъ книжовенъ дѣецъ.

За да се свърши съ Рилския манастиръ, трѣбва да се спомене нѣщо и за сградитѣ извѣнъ манастира. Това сж: работилницата фурната, конюшната, дърварницата, телеграфопощенската станция и гробищата.

Още по-далечъ прѣснати изъ гората сж постницитѣ. Една отъ тѣхъ е постницата на Св. Лука, съ черковица Св. Евангелистъ и Апостолъ Лука; има доста красиви византински изображения.

Тукъ е живѣлъ въ най-ранното свое монашество и Неофитъ Рилски. Той си построилъ тукъ здраво камено здание съ нѣколко стаи, чердакъ и овощна градина. Около 1843 г. Отецъ Неофитъ приспособилъ за манастирско училище тѣзи сгради.

По-нататкъ, подъ самия Царевъ—врѣхъ е старата постница, първото и дългогодишното прибѣжище на Св. Иванъ Рилски. Черковицата е малка, съ нѣколко йкони и надписи. На това мѣсто е и самата пещеря, малко дълга съ висяща отгорѣ ѣ ска-

*) другитѣ сж прѣснати изъ различни музеи и сбирки въ странство. Бѣл. ред

а. Входътъ е широкъ, изходътъ—тѣсенъ и доста мъченъ за излизане, но не е така страшенъ и опасенъ, както се рисува въ изображението на смиренитѣ поклонници.

Това е, въ най-общи черти, историята и описанието на този оловка прочутъ български манастиръ, огнище и пазителъ на българската народностъ прѣзъ тъмнитѣ врѣмена на миналото му, този рѣвъ разсадникъ на българската просвѣта!

Самиятъ той и околноститѣ му заслужаватъ вниманието на всѣки, който желае да познава България и на всѣки любителъ на красивата природа.

Румъ поповъ

Единъ прѣживѣнъ день

Прѣдмайски день. Ту свѣтлъ слънчевъ лжчъ залей земята, у черенъ дъждовенъ облакъ покрие небето.

И въ душата ми е така. Възторгъ къмъ младата събуждаю-ца се природа и скръбъ по загубени младини....

Погърсихъ разтуха въ нея—майката природа.

По китно украсения отъ гори и скали шосеенъ пжтъ ний гѣтяхме: тѣ—двѣтѣ малки сестрички и ний двамата—добри приятели. Картинитѣ долавяни отъ пжтя сж омайни; пейзажитѣ чудни и разкошни; рѣката шуми безгрижно, а славѣитѣ проглушаватъ въ пѣсни въздуха.

Ни жива душа по пжтя...

Ний летимъ. Тамъ горѣ—къмъ върхитѣ!

Въ далечината проблѣсватъ сребритѣ върхове на жадуваната планина, сърдцето забива по-силно и съ трепетъ Ний прѣминаваме малкото задрѣмало градче. Лѣтимъ—нагорѣ!

Облаци и гора,—нищо друго се не вижда. Покапватъ капки дъждъ. Студено е. Възторгътъ и усмивкитѣ ни замиратъ по високитѣ върхове на бороветѣ, засѣнчили планината до горѣ.

Още малко и ний сме прѣдъ „ФАНТА“ Гордо застанала срѣдъ звковнитѣ борове, обърнала погледъ къмъ слънцето, тя лениво го очаква затулено задъ гѣститѣ облаци.

Въ прѣгрѣдкитѣ ѝ ний намѣрихме сърдеченъ другарски приемъ и подкрѣпа на уморенитѣ ни тѣла. При послѣдната цигара слѣдъ скромненъ обѣдъ, слънцето залѣ извѣднажъ съ свѣтлината си върхътъ: „Фанта“ се засмѣ привѣтливо а ний като птиченца съ подсушени перца — слѣдъ буренъ дъждъ отново изкочихме навънъ.

Просторъ и необятна висота! Окоето се шири по върховетѣ на хиляднитѣ борове, слабъ и приятенъ лѣхъ отъ върхътъ те гали, а клокотътъ на пѣнливата и разлудяла се, отъ бързъ набѣгъ, рѣка ти подсказва че може още хубаво да се живѣе. Широко отворенитѣ гърди дишатъ свѣжестъ ѝ прохлада, като димъ се изправятъ мрачнитѣ мисли и душата свободна и горда политва като орелъ въ безсмъртний подемя...

Близо стои мило сщество, обзето отъ трепета на чудно блаженство...

Въ погледътъ и усмивката се чете възторгътъ отъ природата майка, а сърцето ни замира въ възклицание.... До нея съмъ. Обхваналъ ржката ѝ съ двѣтѣ си ржцѣ, опрѣли главитѣ си съ погледъ къмъ върхътъ, залѣни отъ свѣтълъ слънчевъ лжчъ, оставили въ краката си цѣло море отъ гора и върхове, ний се опивахме отъ съзерцание.... Тихо долавяхме шумътъ на рѣката, сегизъ-тогизъ прѣхврѣкваше прѣдъ насъ нѣкоя птица; слънцето ни галеше още а погледитѣ ни срѣщнали се горѣ въ върхътъ на планината — не се откъсваха...

Азъ бѣхъ катъ подмладенъ. Дѣтинска радостъ пълнеше мъжка грѣдъ, сърцето ми затуптя съ юношеска енергия а душата закупня за висше блаженство — неумолимъ стремежъ на безгрижно младо сщество....

Но уви!.. Даръ отъ божественитѣ върхове на боровата гора, азъ го загубихъ още съ излизането ми отъ нея!..

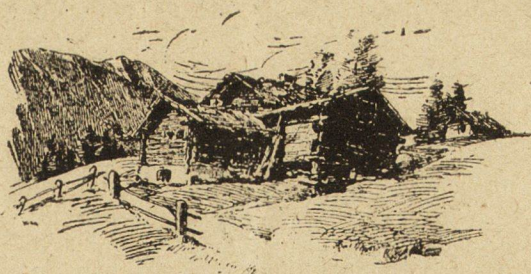
Все по-силно и по-силно заледняваше сърцето, блѣсъкътъ и възторгътъ отлитваха полека... Азъ хвашамъ, но вече чужда ржка....

Мракъ и тъмнина се спустна наврѣдъ. Катъ закжснели чайки ний летимъ обратно назадъ. Безбрѣжна тъмнина... Болезнено съмъ се згушилъ въ дъното на колата... До менъ е тя съ отпусната глава на моитѣ гърди. Прихваналъ я нежно азъ чувствавамъ дѣхътъ и аромата на нейната коса донесени отъ планината.... Сърцето ми силно бий, въ душата ми е мъжа, гърлото ми е прѣсхнало, а очитѣ влажни отъ сълзи...

Като послѣденъ акордъ прозвуча късната пѣсенъ на славея и стори ми се че той пѣеше: — збогомъ прѣкрасенъ слънчевъ день, збогомъ, върхове, гори и планини, збогомъ младостъ и безгрижни, дѣтски дни, збогомъ сѣдня любови!..

Ний сме въ градътъ.

Дим. Добревъ.

Лѣтна вечерь.

Надъ зѣбати връхъ на планината
Се усмихва весело луната.

Хладъ вечеренъ тихичко повѣва,
излѣкомъ— горитѣ полюлѣва.

На широко аромати лѣй.
И златисти класове лолѣй.

Цвѣтенцата крѣхки миризливи,
Низко свеждатъ челца срамежливи,

Чуруликать сладкопойни птички,
Леко трепкать въ небе звѣздички....

Жена—туристка.

Въ „Wide World Magazine“ извѣстната туристка г-жа *Фауни Бюлокъ-Уоркманъ* разказва за своето не отдавнашно изкачване по Хималитѣ (на изтокъ отъ Кашмиръ и юго западъ отъ Ладака на Нунъ-Кунъ.) Височината въ това мѣсто е до 7080 метра и още женски кракъ тамъ не билъ стѣпвалъ. Този връхъ е повисокъ отъ Монбланъ съ 2240 м. Три голѣми кервана образували експедицията, която тръгнала отъ Фингара и слѣдъ 12 трудни дни се приближила до подножието на ледника Шафата. Тукъ болшинството отъ Кулитѣ ¹⁾ се разположили на лагеръ, а само мисрисъ Уоркманъ заедно съ своя мжжъ, нѣколко по силни Кули и 6 италианци, които специално биле повикани, като добри и опитни пжтувачи, се отправели за върха. Вечерята тѣ достигнали до областята на вѣчния сиѣгъ, а на слѣдния день височината, на която сж биле, се равнявала на 6065 метра, при това изкачването било толкова трудно че по-нататѣкъ могли да продължаватъ

1) Хора отъ нишата класа въ Китай. B. W. W., M.

само г-жа Уоркманъ. мъжътъ ѝ, италианцитъ носачи и три Кули. На третата заранъ на пѣтя имъ се изпрѣчила една колосална снѣжна стѣна съ 60° наклонъ. Всички се привързали единъ о другъ. Най малката невнимателна крачка била съпроводена съ голѣми опасности; навсѣка крачка правили почивка силитѣ ги напускали, и изкачването било почти невъзможно. Особена опасностъ прѣдставлявали *Лавинитѣ*, ²⁾ които тукъ се срѣщали почти на всѣка крачка. Съ най-голѣми усилия и непосилна борба съ природнитѣ стихий, пѣтницитѣ най-послѣ могли да изкачатъ стената и се разположили на трета главна почивка, на височина 6592 метра. Отъ тукъ нататкъ невъзможно било всички да продължатъ изкачването; останали три Кули и единъ италианецъ. Другитѣ взели запаси отъ провизий и трѣгнали напредъ, но не могли много да издържатъ. Една частъ отъ тѣхъ трѣбвало да се върнатъ обратно. Четвъртата нощъ прѣкарвали на такава височина на каквато научни изслѣдователи не сж се изкачвали. На другия день затрудненията при пжуването достигнали своя апогей: Термометрътъ на слънце показвалъ +56°R (+49 C; Б. р.) Намокренитѣ кърпи, съ които си увивали главитѣ, едва могли да ги защитятъ отъ ужасната горещина ³⁾. Но току що залѣзло слънцето, тѣ били обхванати отъ голѣмъ студъ и въ 7 часа вечерята, термометрътъ показвалъ по долу отъ—8°R (къмъ 7° C; Б. р.) Слѣдъ дълга почивка неустрашимитѣ пѣтници отново се отправили къмъ върха, макаръ, както разправя сама г-жа Уоркманъ, че сърдцето ѝ се свивало, когато тя издала послѣдната си заповѣдъ—да вървятъ. Недостаткъ отъ кислородъ⁴⁾ отдавна се вече чувстввалъ, а това причинявало все повече мъчения, при все това тѣ успѣли да стигнатъ върха. „*Сега*—съ гордостъ казала г-жа Уоркманъ—азъ мога да се причисля къмъ онѣзи малко хора, които сж се изкачвали на 7080 м. височина надъ морското равнище.

2) Снѣжни прѣспи. Бѣл. Ред.

3) Голѣмата топлина се дължи само на силното слънчево отражение по повърхнината, на покрилия се съ тънка корица снѣгъ. Носятъ се специални маски съ очила за прѣплазване очитѣ и лицето, но понѣкога и това не помага. Бѣл. Р.

4) Извѣстно е, че въ горнитѣ пластове има недостигъ на кислородъ и онѣзи които се изкачватъ на голѣми височини, взиматъ въ особени апарати голѣмо количество кислородъ. Бѣл. Р.

Казимиръ Тетмайеръ.

Ю б и д я р ъ .

Той се върна отъ юбилейното празненство.

Петдесетъ години, половинъ столѣтие писа: лирични стихове, епели, повѣсти, епически поеми—ето резултата отъ полувѣковата му творческа дѣйностъ.

Той работи за своята слава, за честъта на своя народъ, и надява се да го оцѣни. Той му даде всичко, което можеше: богатство, слава.

Лаврови вѣнци, отдавна засъхнали, заедно съ още свѣжитѣ, на юбилея, висѣха по стѣнитѣ; на масата лежеха книги, които бѣха поднесени за споменъ; въ негова честь бѣше устроено грандиозно празненство, на което цѣлиятъ народъ, въ лицето на своите прѣдставители, се събра, за да му каже: „Ти си славенъ, си великъ!“

И ето, почти седемдесетъ годишенъ старецъ, доволенъ но моренъ отъ овацитѣ той седеше въ гостната си, сѣдналъ на едно кресло, вгледаше се въ огъня, който горѣше въ камината и мислеше:—животѣтъ ми не изтече напрасно.

Бѣше късна вечеръ. Наоколо всичко бѣ тихо. Старецътъ веднажъ трѣпна: до слуха му долете нѣкакъвъ стонъ.—Халиуция?

Но стонътъ се повтори, раздадохъ се душераздиращи вивещия. Долу се случи нѣщо.

Той позвъни—никой не се яви. Прислугата, вѣроятно разбуна отъ виковетѣ, бѣ слѣзнала.

Разтревожениятъ старецъ започна да ходи по стаята; виковетѣ и стоповетѣ се прѣкратаха, но вмѣсто тѣхъ се чу хоръ отъ гласни мъжки и женски гласове. Той не можеше да разбере какво се случило. Почна да губи търпѣние, да се сърди; най-послѣ излезе отъ стаята. На стълбата срѣщна лакея си, който задушаванъ се отъ вълнение, се спрѣ и извика:

—Господарю, господарю! Какво се случи!

—Какво? Говори! Азъ отивамъ тамъ.

Лакеятъ вдигна ржка, като че ли искаше да го сирѣ, и каза:

—Господарю, не отивайте! Тамъ стана ужасно нѣщо! Тамъ лежи мъртвецъ!

—Мъртвецъ?!

— Да! Дърводълецътъ, който живѣе въ най-долния етажъ на кѣщата, почти подъ земята, има дъщеря. Тя е едва петнадесетгодишна, а е вече ужасна пияница. Крадеше отъ баща си пари за ракия; това всички знаеха, и той не веднажъ я биеше. Днес той почналъ така да я бие, че жена му се застѣпила за нея. Тогава, въ изстѣпление, дърводълецътъ хваналъ брадвата, ударилъ жена си по главата и я убилъ. Той вече е хванатъ. Не отивайте, господарю, има полиция и много народъ. Тамъ е и трупътъ на жената. Тя не е стара, едва четиридесетгодишна. И като че това трѣбваше да се случи именно сега, подиръ юбилея ви.

Стария поетъ се върна въ стаята си.

— Ще заповѣдате ли да ви съблеча, господарю?

— Не трѣбва, иди си! Искамъ да остана самъ. Лакея излезе. Седналъ въ креслото, както по-рано, той пакъ почна да се вглежда въ огъня, горящъ въ камината.

Полувѣковенъ трудъ.....състояние.....почести.....

И спомни си думитъ на единъ отъ ораторитъ, който казаше въ негова честь: „Почтения юбиларъ, увѣнчанъ съ лаври, се труди половинъ столѣтие съ рѣдко самопожертвование и себеприричане за благо на обществото!“.....

Едва прѣди два часа, тия думи, може би, приятно гжделичкаха самолюбието на стареца; но сега, като си ги спомняше, той едва не извика: „Лъжа, страшна лъжа!“.....

Той бѣ работилъ само за себе си, за своитъ материални области, за удоволствието на онази шепа хѣра, която се нарича привилегирована класа. Влюбенитъ студенти учеха наизустъ лиричнитъ му стихове; истеричнитъ плачеха надъ повѣститъ му и припадаха въ ложитъ си при драмитъ му; старитъ професори и нѣколко образовани дилетанти се възхищаваха отъ епопеята му, и всичко това той знаеше, — за това му и устройха юбилей. наричаха го гордостъта на страната, стълбъ на обществото, негова глава, негова основа.

А тамъ, въ основата, въ подземнитъ етажи, той никога не бѣ слизалъ. Аристократъ по убѣждение, той блѣстеше въ будуаритъ и салонитъ, и не мислѣше за нищо друго, освѣнъ за слава и удобства въ живота. И това наричатъ полувѣковна работа за благо на народа, — самопожертвование и себеприричане..... Колко справедливо!.....

Да, природата му е дала необикновенъ талантъ, може би гений. Богъ знае какво можеше да направи той, а какво направи? Разтърси нервитъ на двѣ-три, може би, десетъ хиляди души. А милнитъ, грамадитъ милиони? Тѣ не получиха нищо отъ неговитъ трудове, или по върно отъ дарбитъ съ които го бѣше наградила природата. Той никога не слизаше долу, съ свѣтлината на ума си, съ своитъ мисли и слово. Наричаха го „Апостолъ на духа“. Колко справедливо, наистина!

Тамъ трѣбваше да се отиде и да се носи учението на Христа за да иматъ право да го наричатъ „Апостолъ на духа“. Под краката му, долу, ставаше нѣщо, но той не искаше да го види защото той бѣ твърдъ славенъ и великъ за да стори това. И наистина

ина, той твореше само за тѣзи, които го угощаваха съ шампанско и го туряха на първо мѣсто. Той пишеше прѣди всичко за елможитѣ и богатитѣ търговци.

Да, не веднажъ той изгонваше мислитѣ, които нахлуваха въ давата му, смачкваше листоветѣ, които се явяваха сами по себе си, само и само да не засѣгне срѣдата въ която живѣеше.

Да, той бѣше „апостолъ“, но само на собственото си корисолюбие. Въ това врѣме, когато тамъ долу, въ зимницитѣ, мизерията разяждаше народа, а неизбѣжния ѝ съпътникъ, прѣстѣпността, устройваше безумни, диви оргии, той спокойно пишеше своитѣ александрийски стихове въ изящния си кабинетъ, пушеше, кѣпи цигари въ разкошната гостна, или сѣдейки въ ложата си акаше аплодисментитѣ на театралната публика. Ето примѣръ отъ неговото „апостолско служене“, неговитѣ права на това име!

Нѣкога, на младини, нѣколко десетки години назадъ, негоия другаръ, отдавна вече умрѣлъ художникъ, направи рисунка на Спасителя—Христосъ, падащъ подъ тѣжестта на кръста, когото осеже на Голгота, и който все още намираше сили въ себе си, а протѣгне свободната си рѣка на единъ старецъ, блѣснатъ отъ имскитѣ войници. За тази картина тогава много говориха. Художникътъ се стараше да прѣдаде на Христовото лице изражение на безкрайно самозабравяне и състрадание.

По странна асоциация на впечатленията, тази картина, за която поетътъ не бѣ си спомнялъ, може би, въ продължение на десетки години, сега изведнажъ възкрѣсна въ паметта му. Той кри лицето си съ рѣцѣ и отпусна глава на гърдитѣ си. Нему се струваше, че този Христосъ, съ протѣгнатата къмъ падналия старецъ рѣка, гледа на него съ укоръ отъ забравената картина. При все че на своитѣ плещи той не носеше нищо, ни ому не протѣгна рѣка.

Нешастие никога не бѣ го спохождално, а той мислеше само за себе си! И цѣлиятъ неговъ животъ, — полувѣковниятъ трудъ и триумфи, — му се стори, тѣй нищоженъ, пустъ, загубенъ. . .

Трѣбваше да се случи такова нещастие, за да се събуди отъ този егоистиченъ сънъ! Но, защо тѣй късно се събуди той?

Въ тази минута той чувствуваше такова прѣзрѣние къмъ себе си, къмъ собствената си душа. Цѣлата му философия, основана на закона за необходимостта, изключваща вина и награда, муна; той се почувства виновенъ.

Искаше му се да изхвърли прѣзъ прозореца всичкитѣ вѣнци и подаренъ за споменъ. всички книги и подарѣци, той се опитваше да изличи отъ паметта си, лицата, които бѣха около него въ миналото, и да се радва на полувѣковниятъ му юбилей, за да го обсиятъ съ похвали и почести.

— Защо, — повтаряше той, — защо тази вечеръ на моята маса може да седне сѣмейството на дърводѣлецътъ, за да прочете книгата, която бихъ написалъ зарадъ тѣхъ, която би имъ обяснявала учението на Христа!

Той чувствуваше такава вина, такава прѣзрѣние къмъ себе си, цѣлиятъ минатъ животъ му се струваше така нищожень
А да започне новъ—уви! бѣ много късно

Прѣведе: Н. Нейковъ

Н. К. КОЛАРОВЪ.

Щастливци.

Страшенъ сънъ ме събуди по рѣдъ нощъ. Право е нарекалъ народътъ това врѣме „глуха доба“. Тишината царуваше наоколо. Само подъ насъ (ние ношувахме въ мѣстността Баланица) пѣвистиятъ потокъ „Бѣла рѣка“ съ своята вѣчно-звѣнлива пѣсенъ звѣнецътъ на нѣкое станало говедо нарушаваха тишината. Какъ приятно се разливаха звуковетъ на звѣнцитъ татъкъ изъ долината!..

Станахъ и излѣзохъ отъ колибата.

Каква хладна лѣхаше!—Въздухътъ бѣше освѣженъ отъ дъжда, който вале привечерь и ни изплаши та покрихме хубаво колибата.—И сѣкашъ всѣко дърво, всѣко цвѣтче бѣше разлѣлъ своя ароматъ . . .

Отъ татъкъ р. Оговица се провиждаше прѣзъ боровитъ връхъ Сиврия, който бѣше до половинъ позлатенъ отъ блѣдоликата пълна мѣсечина. Насрѣща, гористия Остронъ сѣнка го забулзаше. А надъ насъ скалистиятъ Черни връхъ могъщо вирналь глава въ небето изглеждаше, като рунтавъ селски калпакъ.

Чаровни гледки!

Но като погледнахъ долината на Бѣла рѣка къмъ Бѣлъ кладенецъ възкликнахъ. Колко красива е!

И дълго азъ гледахъ по продължението на долината, която въ горния край бѣше замрѣжена отъ млѣчна омара.

А Бѣла рѣка все клокотѣше, клокотѣше . . .

Погледнахъ другаритъ си. Лицата на всички изражаваха удо-волствие. Тѣ бѣха налѣгали кой кадѣ бѣ намѣрилъ. Единъ—лѣгналъ гърбомъ съ крака зарити въ огнището блуждаеше съ затворени очи по звѣздо-луинното небе, други—прѣкръстили си кра-

ката, трети пъкъ въ жъла на колибата върху една раница — обвити съ ржце около шинтѣ. А прѣдъ входа на колибата шеговитиятъ Л. лѣгналъ гърбомъ, като разпнатъ върху насѣченитѣ клонове поглѣщаше съ отворени уста миризливия и свѣжъ въздухъ.

Вълшебенъ снѣгъ!

Бо'знае дали дома сж спали такъвъ сладкъкъ снѣгъ.

Щастливци! . . .

Дивъ пѣтелеъ пропѣ. И пѣсенъта му се слѣ съ звънчевитѣ звукове на едно станало говедо, разлѣ се хармонично наоколо и заглѣхна татъкъ нейдѣ изъ долината. А менъ душата се облѣ съ нѣщо възвишено, дивно! . . .

гр. Дупница

В Ъ С Т И.

Умоляватъ се всички настоятели на сп. „Студенецъ да си уредятъ до края на този мѣсець смѣтките съ редакцията му.

Прѣди нѣколко дни е излезла книжка първа отъ съюзния ни органъ „Младъ Туристъ“ подбранъ и добръ редактиранъ. Пожелаваме му да намѣри най голѣмо разпространение между членоветѣ и обществото.

Спортенъ Клубъ р. „Тича“ — ВАРНА.

По случай откриването на сезона на 4 того-ВРЪБНИЦА въ 4 часа слѣдъ обѣдъ въ колодрума-Варна се състоя голѣмо футболно състезание между I тимъ на спортния клубъ „р. Тича“ и руски тимъ отъ първостепенни играчи отъ Одеския, Киевския и др. руски спортни клубове. При голѣмо стечение на публика (повече отъ 3000 души), слѣдъ интересна игра и упоритя борба „ТИЧА“ взема побѣдата съ 4 гола срѣду 1.

На 13, 14, 15 и 16 априль т. г. въ гр Луковитѣ се състоя срѣща между Врачанския, Орѣховския, Бѣло-Слатинския, Орханйския, Мездренския Софийския, Луковитския и Плѣвенския клонове отъ юнош. Тур. съюзъ. При сѣтствуваха повече отъ 350 души.

На 14 и 15 априль вечеръта, се дадоха театрални забави. На 15 се състояха двѣт засѣдания на участвуващитѣ въ срѣщата, гдѣто се разгледаха въпроси отъ клоновъ и съюзеи характеръ. Сжщия денъ се уреди футболно състезание между членове отъ Плѣвенския клонъ „Студенецъ“ и пристигналитѣ такива отъ Червено-бръгския футболелъ клубъ. „Сила“ Побѣдата остана на страната на послѣднитѣ.

На 16 сутринъта участвуващитѣ въ срѣщата Плѣвенци тръгнаха за Червено бръгъ — Плѣвень, а останалитѣ — на излетъ до „Глава — Панега“.

Прѣзъ днитѣ на срѣщата се

прѣдприеха и нѣколко групови излети изъ околноститѣ на Луковитѣ и до кардуковската пещера.

Въ залата засѣданята а Орѣховския клонѣ бѣ направилъ доста хубава изложба на снимки.

Изъ свѣта и науката.

Най-стария музей въ свѣта се намира въ градъ Нара нѣкогашна столица на Япония. Той музей е основанъ прѣзъ 756 г. и отъ тогава въ него всичко е останало неизмѣнимо въпрѣки развитиѣ промѣни станали въ политическия животъ на Япония. Той се отваря само веднажъ въ годината и него сж видѣли доста малко европейци. Музея съдържа 3000 прѣдмета и то едва ли не най-изящнитѣ образци на декоративното изкуство сществуващо въ свѣта. Тукъ сж събрани разни гравюри отъ дърво, художествена мебелъ, работи отъ емайлъ и разни тъкани. Много отъ прѣметитѣ сж донесени отъ Корея, отъ южна Азия, много носятъ отпечатъкъ отъ персийски стилъ, а нѣкои сж доставени изглежда чакъ отъ южна Европа (изображение на Пегаса и др.) Всички тѣзи прѣдмети сж отъ VIII в. защото отъ 756 г. музея въ Нара не се е обогатилъ съ никакви нови прѣдмети.

Стъклената канара, която се намира въ щата Уомингъ, въ Сѣверна Америка, съ право може да се счита за осмото чудо на свѣта. Тя е дълга 800 м., високи 80 м. и прави впечатление на чудовишна стѣна, направено отъ тъмно стъкло. Материала отъ който се състои е отъ вулканическо произхождение и е извѣстенъ въ науката подъ името „обсидианъ“. Споредъ изчисленията на геолозитѣ, канарата се е образувала прѣди нѣколко хиляди години. Южната страна на канарата се опира на призматични стълбове, които сж високи 18 м. и дебели около 1 м. Тѣзи стълбове сж съвършено черни, а пъкъ самата стѣна има тъменъ цвѣтъ, и цѣлата е пронизана съ червени, черни и зелени жилки. Напрѣчната ѣ широчина на нѣкои мѣста достига до 40 м. когато грѣе слънцето, цѣлата тази маса произвежда впечатление на вълшебенъ изполиненъ брилянть.

Забравени острови. Колкото това и да изглежда странно, но въ ат-

лантическия океанъ близо до най-культурнитѣ народи на Европейския материкъ, сществуваатъ една група острови нарѣчени Салвагесъ, която е неизвѣстна даже на мнозина географи. Тия острови лежатъ между островитѣ Мадейра и Канарскитѣ и принадлежатъ на Португалия. Тѣ сж отъ вулканическо произхождение и така малко се виждатъ въ морето, че корабитѣ могатъ лесно да минатъ край тѣхъ безъ да ги забѣлжатъ; корабитѣ избѣгватъ да посѣщаватъ тия острови защото тѣ се окръжаватъ отъ опасни рифове. Ето защо за тѣхъ почти никога не се говори нито пише. Тѣ сж открити скоро слѣдъ откриването на Мадейра въ 1419 г. отъ португалски моряци. Опитъ за заселването имъ, за което говорять развалинитѣ на къщитѣ, водохранилището и канализацията, не е сполучилъ поради недостатъка отъ прѣсна вода. Дивитѣ кози и зайцитѣ които сега се намиратъ въ грамдно количество тамъ сж вѣроятно, единственитѣ потомци отъ домашнитѣ животни докарани отъ колониститѣ прѣзъ XV вѣкъ.

Най-високитѣ дървета въ свѣта.

До сега смѣтаха, че най-голѣмитѣ дървета въ свѣта сж въ Калифорния, въ Иосемитската долина. Мамонтовитѣ дървета могатъ да претендиратъ за дебелина но не за височина. По височина тѣ значително отстъпватъ на еквадиптовитѣ дървета въ Австралия (повече отъ 400 вида) най-високитѣ еквадипти се срѣщатъ въ Виктория, особено въ югоизточната ѣ частъ. Тукъ не сж рѣдки дървета по 100 м. и даже колоси отъ 140 м. При това тѣхното стѣбло до височина отъ 35—40 м. е свободно отъ клоне. Най-високото измѣрено до сега еквадиптово дърво достига до 170 м. Да си прѣдставимъ грандиозността на дървета достатъчно е да се спомнимъ най-високитѣ наши ели които достигатъ до 35—40 м. т. е. четири пѣти по низки.

Излетни сигнали.

Нуждата отъ направляване всѣка група отъ туристи излетници чрѣзъ сигнализация е безспорна. Сигналитѣ се даватъ чрѣзъ трѣбата (рогъ) носена отъ водача (главарь) на групата и то само отъ него.

Възприетитѣ сигнали трѣбва да се заучатъ прѣдварително отъ всички излетници,—отъ всички организирани туристи и да се изпълняватъ. За тая цѣль, поставяме сигналитѣ **безусловно** възприети отъ туриститѣ въ България (отъ Юн. Тур. Сюзъ и Бълг. Тур. Д-во) иа послѣдния листъ на списанието,—за да може той да бжде откъснатъ и съ това да се подпомогне заучаването имъ. Дългъ на всѣко туристичеко д-во е да стори всичко необходимо въ тая насока.

Изпълнението на сигналитѣ става винаги по отношение онова мѣсто, отъ гдѣто се даватъ; тѣ се давагъ по веднажъ, или съ необходимитѣ интервали помежду имъ,—винаги прѣдхождани отъ **общия** сигналъ, който се дава съ цѣль да се извика вниманието на групата къмъ **специалния** сигналъ, който ще послѣдва.

Сигналитѣ сж съставени отъ дълги (означени въ долната таблица съ знака „—“ и кжси („—“ звукове, (свирения). За прилагането имъ нека всѣко Тур. д-во направи по нѣколко упражненія съ свои членове.

Общъ сигналъ (внимание, чуй):—

Сборъ (тревога; сбирайте се): — — — —. при тоя сигналъ излетниците се сбиратъ прѣдварително на уреченото мѣсто (ако има такова), или на мѣстото, отъ гдѣто се сигнализира.

Тръгване (или напрѣдъ):— — — —. За тръгване при всички случаи,—или за движение въ сжщата посока, — при съмнѣние въ посоката, която трѣбва да се хване.

Спиране: — — — —. Сигналъ за прѣкжсване похода, било за почивка, за проучване пжтя, за съвѣтъ и др.

Срѣшенъ пжтъ. (или назадъ): — — — —. При тоя сигналъ излетниците, които сж по напрѣдъ отъ водача (глав.) се връщатъ къмъ него, а ония, които сж по-назадъ отъ него се спиратъ до новъ сигналъ.

Надѣсно: — — — —. При тоя сигналъ излетниците прѣдъ водача (гл.) взематъ посока въ дѣсно,—което влече слѣдъ себе си вземане въ послѣдствие тази посока отъ цѣлата група. Излетниците подиръ водача трѣбва да сж особено внимателни при този сигналъ.

Налѣво. — — — — Този сигналъ се дава както по-първия; но за вземане посока въ лѣво (къмъ лѣва ржка).

Аптека (или помощъ): — — — — Сигналъ, съ който се зове медикътъ на групата, за да помогне на нѣкой излетникъ; съ този сигналъ се свиква и цѣлата група за помощъ при разни случаи.

Г

улица

гр.

„ИННОВАСИОНЪ“
ПЪРВА ПО РОДА СИ ВЪ СТРАНАТА
КНИЖАРНИЦА И ХУДОЖЕСТВЕНЪ МАГАЗИНЪ
се открива наскоро въ София, ул. „Царь Освободителъ“
№ 2 до двореца.

ИННОВАСИОНЪ

по своятъ изборъ на стоки и шикарна уредба въ нишо
нѣма да отстъпва прѣдъ най-голѣмитъ западно-европей-
ски книжарници и худож. магазини.

Въ Инновасионъ

винаги ще се намѣри най-голѣмъ изборъ отъ картички,
картини и репродукций отъ най-виднитъ художници и
прочути галерий. Вази, статуи, статуетки, отъ порцоланъ
и целулоидъ. Училищни и канцеларски принадлежности
най-шикозни и най-износни цѣни.

Въ Инновасионъ

ще намѣритъ цѣлата българска, френска, руска, вѣмска,
италиянска и английска литература. Учебници за всички
гимназий и училища въ страната.

Инновасионъ

ще бжде единъ отъ голѣмитъ складове на всевъзможни
книжарски артиколи, като тетрадки, хартий, блокове,
водни бои, пера, ученически кутий, моливи, мастила и др.
Всевъзможни новости на най-оригинални цѣни.

Съ почить: *Христо Кунчевъ.*

ХУДОЖЕСТВЕНИЯ МАГАЗИНЪ

„ДРЕЗДЕНЪ“

за
ИЛЮСТРОВАНИ КАРТИЧКИ

на АСЪНЪ ХРИСТОВЪ — ПЛЪВЕНЪ.

Съобщавамъ на многобройнитъ си клиенти, че ма-
газина ми разполага съ всички видови илюстровани
картички.

При магазина ми има специално бюро за приемане
реклами за всички български и чужди вѣстници.

Продажба на всички вѣстници.

ЦѢНА 2 ЛВ.

печат. Данаиловъ—Плѣвень.